

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-424/07) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Łączność elektroniczna — Dyrektywa 2002/19/WE — Dyrektywa 2002/21/WE — Dyrektywa 2002/22/WE — Sieci i usługi — Uregulowania krajowe — Nowe rynki)

(2010/C 113/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma, pełnomocnik, profesor C. Koenig, S. Loetz, Rechtsanwalt)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 8 ust. 4 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urzędzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywy o dostępie) (Dz.U. L 108, s. 7), art. 6, 7, art. 8 ust. 1, art. 15 ust. 3 i art. 16 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) (Dz.U. L 108, s. 33) oraz art. 17 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51) — Definicja, analiza i regulacja nowych rynków — Uregulowania krajowe definiujące w sposób ogólny „nowe rynki” i określające restrykcyjne warunki w odniesieniu do ich regulacji przez krajowy organ regulacyjny oraz do stosowania postępowania konsultacyjnego przewidzianego w prawie wspólnotowym dotyczącego środków zmierzających do zdefiniowania tych rynków i poddania ich analizie

Sentencja

1) Przyjmując § 9a Telekommunikationsgesetz (ustawy o telekomunikacji) z dnia 22 czerwca 2004 r., Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 8 ust. 4 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urzędzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywy o dostępie), art. 6, 7, art. 8 ust. 1 i 2, art. 15 ust. 3 i art. 16 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), oraz art. 17 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej).

2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-518/07) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 95/46/WE — Ochrona osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodny przepływ tych danych — Artykuł 28 ust. 1 — Krajowy organ nadzorczy — Niezawisłość — Kontrola administracyjna nad tymi organami)

(2010/C 113/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Docksey, C. Ladenburger i H. Krämer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i J. Möller, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Europejski Inspektor Ochrony Danych (przedstawiciele: H. Hijmans i A. Scirocco, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 28 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych

(Dz.U. L 281, str. 31) — Zobowiązanie państw członkowskich do zapewnienia, aby krajowe organy nadzorcze odpowiedzialne za kontrolowanie przetwarzania danych osobowych wykonywały swoje funkcje w sposób całkowicie niezależny — Nadzór państwowy nad organami nadzorczymi krajów związkowych, odpowiedzialnymi za kontrolę nad przetwarzaniem danych osobowych w sektorze niepublicznym

Sentencja

- 1) Republika Federalna Niemiec, poddając kontroli państwowej organy nadzorcze właściwe w zakresie nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje niepubliczne i przedsiębiorstwa publiczne działające na konkurencyjnym rynku (*öffentlich-rechtliche Wettbewerbsunternehmen*) w niektórych krajach związkowych i dokonując w ten sposób błędnej implementacji wymogu, zgodnie z którym organy te wykonują zadania „całkowicie niezależnie” uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 28 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.
- 3) Europejski Inspektor Ochrony Danych pokryje własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Janko Rottmann przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-135/08) (¹)

(Obywatelstwo Unii — Artykuł 17 WE — Obywatelstwo państwa członkowskiego nabyte przez urodzenie — Obywatelstwo innego państwa członkowskiego nabyte przez nadanie — Utrata obywatelstwa państwa pochodzenia z uwagi na nadanie nowego obywatelstwa — Utrata ze skutkiem wstecznym obywatelstwa nabytego przez nadanie z uwagi na dopuszczenie się podstępnych zabiegów przy jego nabywaniu — Bezpaństwowość skutkująca utratą statusu obywatela Unii)

(2010/C 113/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Janko Rottmann

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 17 traktatu WE — Nabycie obywatelstwa państwa członkowskiego powodujące ostateczną utratę obywatelstwa państwa pochodzenia — Utrata ze skutkiem wstecznym nowego obywatelstwa z uwagi na podstępne zabiegi towarzyszące jego nabywaniu — Bezpaństwowość zainteresowanego skutkująca utratą obywatelstwa Unii

Sentencja

Prawo Unii, a konkretnie art. 17 WE, nie stoi na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie cofnęło obywatelowi Unii Europejskiej nabyte przez nadanie obywatelstwo tego państwa, jeżeli zostało ono uzyskane na skutek podstępu, pod warunkiem że taka decyzja o cofnięciu obywatelstwa została wydana z poszanowaniem zasady proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 marca 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Aydin Salahadin Abdulla (C-175/08), Kamil Hasan (C-176/08), Ahmed Adem, Hamrin Mosa Rashi (C-178/08), Dler Jamal (C-179/08) przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawy połączone C-175/08, C-176/08, C-178/08 i C-179/08) (¹)

(Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków nadania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Status uchodźcy — Artykuł 2 lit. c) — Utrata statusu uchodźcy — Artykuł 11 — Zmiana okoliczności — Artykuł 11 ust. 1 lit. e) — Uchodźca — Nieuzasadniona obawa przed prześladowaniem — Ocena — Artykuł 11 ust. 2 — Pozbawienie statusu uchodźcy — Dowód — Artykuł 14 ust. 2)

(2010/C 113/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht